

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy hóra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSÉTT. Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

Régi bűnök — új leleplezők.

Pécs, 1897. május 17.

Nem tudjuk, valóban olyan naiv-e az a „városi bizottsági tag“, aki a „Pécsi Napló“ tegnapi számában cikkezett, vagy csak úgy tette magát, de annyi tény, hogy a naivságnak nem csekély foka kell ahhoz a vallomáshoz, mikép egy városi bizottsági tagnak, tehát nemcsak a nagyközönség szerény hányadának, mint magát kifejezi, hanem a városi adminisztráció hivatalos óráinak, a „Pécsi Napló“ frontváltató cikksorozatára volt szüksége, hogy szemel kinyiljanak s meglássa azt az Augias-istállót, a melyet a mostani polgármester hivatali előde, ez a „nagy eszű, nagytehetségű, nagy energiájú ember“ halmozott össze a torony alatt.

Hiszen régen tudta már Pécsétt minden ember, aki csak egy kissé is érdeklődött a városi ügyek iránt, hogy Aidinger alatt olyan gazdálkodást folytattak a város vagyonával, amely előbb-utóbb fizetési képességbe sodorja a várost, tudta mindenki, hogy annak a bizonyos 35%-os városi adónak a nem emelése, amit a „Pécsi Napló“ még a múlt októberben is Aidingernek soha el nem hervadó érdeme gyanánt dicsőített, nem egyéb üres humbugnál, mert sajnosan érezte a városlakos minden adózó polgára, hogy tényleg bizony nagyon is megemelték az adóját,

hiszen már maga az a 35% is a folyton emelkedő állami adó után a városi adónak az emelését foglalta magában, de ezzel nem elégedett meg a város, hanem az állami adó emelkedésénél még nagyobb mértékben srófolta fel a maga adóit mindenféle mellékcikkekben s így nemcsak abszolút összegekben, de százalékokban is tényleg nagyobb városi adót fizettünk az állítólagos 35%-nál.

A gazdálkodás mindazonáltal olyan gyatra volt a városnál, hogy a fizetési képesség azért mégis bekövetkezett, mert hát nem fizetési képességet jelent-e az, hogy a város folyó szükségleteit kölcsön-pénzzel fedezte, hogy vállalt kötelezettsége alól kibujt, a mikor a törzstörvény visszatérítésének terhét az új törlesztési tervben a késő utókorra áthárította s legutóbb a leszállított törlesztési összeget sem fizette, és nem-e a fizetési képesség nyílt bevallása az, hogy a város szállítóinak likvidált számlái — egy-két protekciós szállítót kivéve — évről-évre fizetetlenül maradnak?

Mindezekre a tarthatatlan állapotokra, mint köz tudomásu tényekre, rámutattunk mi annak idején, a mikor a „Pécsi Napló“ Aidingernek, mint a város regenerátorának, dicsőségét zengte s most annak a lapnak cikkező bizottsági tagja mégis arról tesz vallomást, hogy a P. N. cikksorozata nélkül most is még abban a

balhitben élne, mikép a városi adminisztrációhoz kritika nem fér. Hát nem nagy naivság kell-e ehhez?

De mi inkább vagyunk hajlandók elhinni arról a bizottsági tagról, hogy naivságával inkább a guny ostorát akarja leleplezni, a melylyel meg-megsimogatja a mostani polgármester autokrata elődjét. Avagy nem a legmaróbb szatira nyilatkozik meg abban, a mikor nagy eszűnek, nagy tehetségűnek magasztalja a volt polgármestert s ennek a nagy eszűnek, nagy tehetségűnek az illusztrálására azt hozza föl, hogy Aidinger a város pénzügyeinek rendezésére nézve mindig valami szerencsés véletlenre várt, melynek segítségével nem várt kedvező fordulat fog bekövetkezni, szóval pénzhez fog a város jutni.

Valóban roppant nagy ész, nagy tehetség kell az ilyen merész koncepciójú gazdasági politika kieszeléséhez és követéséhez, amely a lutrizó vénasszonyok látkörén túl emelkedni nem tud. Az eredmény teljesen meg is felelt az intéző nagy tehetségének, mert — mint a P. N. bizottsági tagja is beismeri — a város nem ütötte meg a nagy lutrit, nem akadt olyan millionos sem, aki a városnak ajándékozta volna vagyonát, de még a városi pótdából eredő jövedelmek, az adóelőírás rohamos fölszaporodása dacára sem voltak olyanok, mint a lavina.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája

A Hunyady-utca.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

A Hunyady-utca-ba költöztem.

Igen nyugalmas, csendes hely, melynek esendjét a főreáliskolát látogató ifjú honpolgárok sem zavarják meg. Lévének köztük dicséretreméltó fegyelem.

Dicséretet az eszemet, hogy erre a gondolatra jött; zajtalanabb, csendesebb utcát már nem is képzelhetni.

Tegnap este azonban, csudák csudája, nagy ribilliót okozott egy igénytelen ember.

Ugyanis hét óra tájt egy kőfaragó formájú legényember haladt utcánkön; vállán két darab kockakövel.

A hetes számú háznál azonban kénytelen volt megállni, mert ott gyalogjáró ember terhet továbbítani képtelen. Nem mintha járda nem volna, hisz mióta a reáliskolának bucsút mondtam (22 éve) még most is érintetlenül fekszenek a budai basa által odaflaszteroltatott mészkövek. (Alsó triász.)

Emberünk tehát megállott és sóhajtván dobta le vállairól a két kockát; aztán pedig azokra ráült.

A szomszédom, a nyugalmazott élelmezési kapitány rögtön megtalálta a titoknyitját, leikenezve berohanva hozzám el is mondta.

— Szomszéd! tudja-e mi az ujság?

— Hogyne? A törökök bevették Farzalust, a tatai gróf meghalt és a quótát fel-emelik; mondám szerényen.

— Á pá! ez mind smirkász! az utcánkat fogják kikövezni!

Az bizony jó lesz, ha kikövezik, vagyis elviszik a köveket; úgy legalább nem törjük a kezünket-lábunkat.

— Nem, nem; nem tetszett megérteni. komolyan és igazán járdát kap utcánk felső fele is!

— Csak nem? Az lehetetlen! mondám reszketve az örömtől.

Jöjjön kérem, nézze meg ott azt az ülő férfit, látja?

Igen látom; nos?

— Nos? hát az a derék érfiú már hozott is két darab járdakövet; nos mit következett ebből? kérdé az élelmezési kapitány.

— Csakugyan, kapitány urnak igaza van; csakugyan járdát kapunk.

— Szomszéd ur mit gondol, nem volna helyén, ha egy kis ovációban részesítenék a becsületes férfit?

— Nem ártana, végre is ő a kezdeményező. ő hozta a messiásként óhajtott jár-

daköveket. De hogyan, mikép szerezzünk neki egy kis ovációt?

— Tudja mit szomszéd ur; amint látom az a derék munkás elaludt a kockáin. A szegény becsületes munkás, fárasztó napi-munkája után sem nyugodhatik, most is megbízatásában járt el, de a tulcsigázott erő meghozta a reakciót, elaludt. Ezt felhasználjuk, én összetoborzom az utca lakóit, a cselédeket elküldöm a bábohoz néhány fáklyáért és ön szomszéd ur szép beszéddel fogja az ünnepezt munkást meglepni. A kis leányom átnyújt aztán neki ötven darab virginiát az új fajtából. Tudja nagyon meleg a füstjük — nekem nem izienek.

— Bizony szép lenne; de mondám aggodva, virágot szóró fehér ruhás szüzek is kellenének . . .

— Az bizony igaz; de az sok időbe kerül még azok fehérbe öltözködnének . . .

— Hát hagyjuk el a fehér szüzeket.

— Hagyjuk! . . .

A kapitány elrohant a szomszédokért, a cselédje meg a fáklyákért.

Néhány perc alatt az utca összes lakója a kapitány s körülöttem állott.

A fáklyák meggyújtattak és a lakosság fiatalabb nemzedéke befogott egy nótába. Midőn odaértek a nótában:

„Csak szűz öntudat dülhet le,
Édes álmok lágy ölébe . . .

Bekövetkezett tehát az időpont, a mikor a nagy eszű, a nagy tehetségű polgármester belátta, hogy szerencsésen belevitte a város szekerét a kátyuba, amely elmerüléssel fenyegeti; akkor összeszedte a sátorfáját és új hatáskört keresett, ahol nem a város filléreit, hanem az ország millióit pocsékolhatja. Ezt a hatáskört meg is adták neki azok, akik most sópánkodnak a város nyomoruságos helyzete fölött, melyet ő teremtett, akinek basáskodó hajlamai mellett senkinek egyénisége nem érvényesülhetett, de akit mégis honmentő portentumnak kiáltottak ki.

Valóban dicső példája is volt a polgári önérték megnyilatkozásának, a mikor a polgárerények legszebb pálmáját nyomták a markába annak az embernek, aki csupa érdekszálakból szötte össze a maga erősségét, hogy abból leigázhasson minden önálló véleményt, szabadon lutrizhasson a város vagyonával, csak azért, hogy elmondhassa: én csináltam Pécsvárosból modern várost! — Az igaz, hogy modern várost csinált az ősi örökség elverésével és fülíg érő adósságok összehalmozásával. Erre csak nem fogja senki mondani, hogy nem modern dolog.

Most már Aidinger bámulói is kénytelenek bevallani, hogy csehül vagyunk, hogy a nagy eszű, nagy tehetségű ember a tönk szélére juttatta a várost s hangoztatják a rendszerváltoztatás szükségét, hogy a válságból kievickélhessünk. De hát mi egy kissé furcsáljuk azt a kurát, a melylyel hozzáfogtak a betegség gyógyításához. Az a bajunk, hogy a város lakosságának teherviselési képessége ki van mertve, már az eddigi közadókat sem képes fizetni, a hátralékok óriási mértékben felszaporodtak, s az új rendszer azzal kezdi működését, hogy fizetésjavítás címén 38,000 frt új teherrel szaporították a város évi kiadásait s most a régi adósságokat megint egy újabb milliócskával akarják tetézni.

Ugy látszik, a torony alatt Aidinger-

a kőfaragó felébredt; zavartan majdnem vadul tekintett szét sorainkon és kiáltá;

— 'S brent! feuer!

Akkor én eléje léptem és következő beszéddel avattam az est hősiévé:

Derék jótévőnk, kedves barátunk!

Nem tudjuk ugyan, hogy tisztelt uraságod mily nemzetnek szülötte, nem tudjuk, hogy kunyhóban, avagy palotában méltóztatott születni, azt azonban tudjuk, érezzük, hogy mélyen tisztelt kebelében nemes szívnak méltóztatik dobogni.

Ez utcának nemes lakói, kik évtizedeken keresztül, hosszu harminc év óta várják, hogy járdával láttassék el eme utcájuk, most uraságod megjelenésekor ébredt arra a tudatra, erősödött meg abbéli véleményében, hogy nincsen már messze az az idő, amelyben az óhajtott járdát megkapjuk, látván enszemünkkel, hogy uraságod hozta az első két darab kockakövet, melyek alapkövek gyanánt fognak a járda lerakásakor szolgálni.

Dicső férfiú! ön ezen ténykedésével utcánkat örök hála kötelezte, fogadja tehát e derék, bájos honleány kezéből e szerény ajándékot elismerésünk némi jeléül.

A kőfaragó, bájos zavarral fogadta el az ötven darab virginiait és zsebébe rejté. A közönség éljenzésbe tört ki.

Azután az egyszerű, igénytelen ember tisztességtudóan rágyujtott a legközelebbi

től nemcsak a sok adósságot, de az ő finánc-zsenijét is örökölték: ha nem győzük a fizetést, csináljunk újabb adósságot, mert nem modern dolog már addig nyujtózni, a meddig a takaró ér, hanem éljünk urasan, a meddig lehet, — a meddig meg nem ütik a dobot a házunk előtt!

A pozsonyi ünnep.

— Saját tudósítónktól. —

Pozsony, május 16.

Pozsonyban vasárnap folyt le Mária Terézia szobrának fényes leleplezési ünnepéje. Az eget álmos felhők borították, az utakon még ott voltak a tegnapi nagy eső nyomai, de a régi koronázó város házainak falait szőnyegerdő borította, a szél sok ezernyi zászlót lobogtatott. S mindenfelé, a hova a szem tekintett, fény és pompa közepette tünt elénk a hármasszemes nemzeti szín. A házak díszítései közül izlés és pompa tekintetében a városháza, a pénzügyigazgatóság, az utász kaszárnya, a királyi tábla, a festői Mihály kapu, a szállodák s több magánház tüntek ki. Az utcákon már a kora reggeli órákban hullámozott a ünnepi közönség. A derék pozsonyiakon kívül a szomszédos vármegyék, Sopron, Moson, Nyitra, Trencsén intelligenciája. Dröxler és Thaller polgármesterek és Kucsera rendőrkapitány emberfeletti munkával fáradoztak az ünnepély rendezésén. S munkájuk nem volt hasztalan. Pozsony városa méltóan fogadta az ünnepi közönséget, a koronás királyt, a harminckét főherceget és főhercegnőt, a főrendeket, képviselőket és kiküldötteket, a kik a szobor leleplezéséhez jöttek. A kormány tagjai közül Bánffy Dezső báró miniszterelnök, Erdély Sándor igazságügyminiszter, Wlassics Gyula kultuszminiszter, Lukács László pénzügyminiszter, Darányi Ignác földművelésügyi miniszter, Dániel Ernő báró kereskedelmi miniszter, Josipovics Imre horvát miniszter, továbbá Szilágyi Dezső, a képviselőház elnöke, Vay Béla báró a főrendház alelnöke, Gromon Dezső honvédelmi államtitkár és számos főrend és képviselő érkeztek Pozsonyba.

A királyt a pályaudvaron Dröxler Gusztáv polgármester fogadta és üdvözölte a város nevében. Ő Felsője köszönetet mondott

fáklyánál és ismét lehajolt a két darab kockakőre.

Az élelmezési kapitány gyengéden kérdé az idegentől?

— Hová tetszik vinni a kockákat?

— A ferenciek-utcába kérem.

— De miért? hát nem hagyja itt?

— Nem hát!

— De miért nem hagyja itt?

— Mert nem ide valók.

— Hát hová valók?

— Hát 'szen mondom, a ferenciek utcájába.

— De az Istenért ember, ott úgy is van már elég járda rakva, meg aszfalt is van.

— Nem is járdakő ez!

— Hát mi?

— Hát nem látja az ur?

— Mit?

— A kockaköveket?

— Dehogynem látom!

— Hát akkor láthatja, hogy vaskarikák vannak rajta.

— Aztán, hát ezek mángorlóba való kövek és a Psihodanek nagyságos ur új lakására viszem; a mángorlót már délelőtti vittük oda. Igen is, már most nem a Nepomuk utcában lakik . . .

— A menydörgős menykő üssön a maga nagyságos gazdájába, magába is, meg a mángorlóba is, meg a Nepomuk utcába is, meg . . .

a fogadtatásért s miután a jelenvoltak közül egyeseket megszólításával tüntetett ki, a közönség lelkes éljenzése közt a városba hajtattott.

A szobor leleplezési ünnepélyénél Dröxler Gusztáv polgármester a következő beszédet intézte a királyhoz:

Császári és Apostoli Királyi Felsője!

Legkegyelmesebb Urunk és Királyunk!

Pozsony sz. kir. város közönsége Felsője koronázásának negyedszázados évfordulója alkalmával egyhangulag és lelkesedéssel elhatározta, hogy ezen a helyen, a melyen egész a közelmúltig a koronázó domb állott, emlékszobrot állít.

Ez emlékszoborban e régi koronázó város hazafias polgársága Felsője, a trón, a dynasztia és a haza iránti tántoríthatatlan hűségének, ragaszkodásának és szeretetének maradandó jelét kívánja még a késő nemzedékekre hagyományozni.

Pozsony szabad királyi város közönsége és hazafias polgársága mindezen érzelmeinek megtestesítésére nőkirályunk, Mária Terézia jószágos vonásait és szentelt alakját választotta, kiből Felsője és magas Háza második megalapítóját tiszteli, és kinek városunk és szeretett hazánk is minden téren oly sok korszakot alkotó vívmányt és áldásos intézkedést köszön, melyek már az akkori karokat és rendeket is ama lélekemelő szavak felkiáltására készíteték, melyeket az emlékszobron is megörökítettünk.

Az emlékszobor immár elkészült, és csupán néhány lepellel elfedve áll előttünk, s így Pozsony szab. kir. város közönsége nevében azon legalázatosabb kérelemmel bártorkodom Felsője legmagasabb színe elé járulni, miként az emlékszobor leleplezéséhez az engedélyt legkegyelmesebben megadni méltóztatassék.

Ő felsége erre a következőket válaszolta:

„Mindenekelőtt szívem mélyéből köszönetet mondok Pozsony szabad királyi város közönségének és polgárságának azon hazafias áldozatkészségért, melylyel koronázásom negyedszázados évfordulója alkalmából dicső elődöm, Mária Terézia emlékét ezen történelmi nevezetességű helyen megörökítette.

A nemzet ünnepe napja ez, a melyen azon nagy királyné iránt rójuk a halás

A kőfaragó nemes tevénytartással ellebegett a kockákkal és a szivarokkal.

Midőn aztán tanácstalanul, megsemmisülve álltunk az ünnepelt hült helye előtt, hideg vizsugar sistergett közibénk.

— Hé! mi ez? Gyilkosok, rablók! kiabálta mindenki.

Csak nehezen érttettem meg aztán az élelmezési kapitánynyal, hogy a tűzoltóság az utca végéről küldi felénk a vizsugarat, mert hozzánk nem férhet kocsival. A toronyór a Hunyady utcában tüzet jelzett és így azt hitték, hogy az utca valamely háza ég. A fáklyás beszéd nem lévén a hatóságnál bejelentve, szurkoltunk, hogy még meg is büntetnek bennünket, tehát gyorsan, ki-ki vigye haza a fáklyáját.

Ugy is lett; mire aztán a derék tűzoltók a nyaktörő utcán a tett színhelyére értek, csodálkozva néztek-néztek, de sehol egy parázska tüzet sem láttak.

A toronyórt három forint pénzbírással sújtották.

Nem hiszem, hogy akadna halandó, ki oly naiv volna, hogy azt a két sor házat utcának merné nevezni.

Ha a Jókai-térről lekanyarodik az ember, jobbról az első építészeti folytonossági hiány, az a Hunyady-utca.

Keserű váddal illetem a Mecsek-egyesületet, hogy nem veszi gondjaiba e remek

kegyelet újabb adóját, ki a nemzetért élt, akiért a nemzet minden fia halni kész volt és kiben világszerte az uralkodói erények eszményképét tisztelik.

És most hulljon le a lepel; a mult iránti kegyelettel és a jövőbe vetett erős hittel üdvözöljük ezen emléksobrot, mint nemcsak a régi koronázó város hazafias polgársága a trón és haza iránti hű ragaszkodásának és szeretetének, hanem egy szersmind mint a király és nemzet közötti áldásos összhangnak és az utókor soha el nem évülő bástyájának jelképét.

Ebben a pillanatban a lepel aláhullott a Fadrusz remekműve ott állott a maga tökéletességében az ünnepi közönség előtt.

A leleplezési ünnepély után a király a különböző küldöttségeket fogadta.

A katolikus klérus és Pozsony város katolikus hitközsége Vaszary Kolos bíboros hercegprímás vezetése alatt tisztelgett. A hercegprímás a következő beszédet intézte a királyhoz:

Császári és Apostoli Királyi Felség!

Legkegyelmesebb Urunk!

Körülbelül másfél század előtt hangzottak el e helyütt uralkodó családunk ősi anyjának ajkairól e szavak:

„Veszélyben van koronánk!”

A karoknak és rendeknek e kijelentésre adott tüntető válasza és a nemzetnek a korona védelmében meghozott készséges áldozata legfényesebb bizonyítéka annak, hogy a fejedelmek trónjának biztos alapját nem képezi csupán a kétoldalú szerződésnek törvénykönyvbe cikkelyezése, vagy annak a külhatalmak általi elismerése, hanem főleg az alattvalóknak lelkesült, odaadó szeretete.

A hajdani koronázó városnak a nagy királynő emlékére rendezett mai kegyeletes ünnepén a mi szíveinkben, a mi ajkunkon is visszhangzanak a király iránti hűségnek őseinktől átörökölt e szavai:

„Életünket, vérünket, királyunkért, hazánkért!”

Felséges Ur!

Mi, a katolikus klérusnak és Pozsony város katolikus hitközségének tagjai együttesen jelentünk meg Felséged előtt azon imaszerű óhajjal: vajha egyházunk iránt táplált, a koronát, a hazát nem veszélyeztetett, de nem is veszélyeztethető engedelmisségünkkel, hűségünkkel hazánk boldogítására együttesen, Felséged „viribus unitis” jelsza-

vához hiven úgy működhetnénk közre, hogy Felséged minden nehéz gondtól menten, nyugodtan, aggodalom nélkül teljesíthesse királyi kötelességeit, melyek közül, bármily csekélynek látszót sohasem kicsinyelt, bármily fárasztót soha terhesnek nem talált.

Esedezünk, hogy alattvalói lemélyebb hódolatunkat, törhetetlen hűségünket kegyesen fogadni, és bennünket legmagasabb királyi kegyében továbbra is megtartani méltóztassék.

A király válaszában örömmel fogadta el a katolikus klérus hódolatát, mely mindig hű és nagy támasza volt a trónnak és hazának.

A dunántúli ev. ref. egyházkerület és pozsonyi ev. ref. egyház hódolatát Antal Gábor dunántúli püspök, a pozsonyi izraelita hitközségét David dr. rabbi, a magyar tudományos akadémiaét Eötvös Lőránd báró tolmácsolta. A köztörvényhatóságok küldött ségeit Szalavszky pozsonyi főispán vezette. Az ügyvédi és közjegyzői kamara együttesen tisztelgett, ugyancsak a kereskedelmi iparkamara az ipartestületek küldöttségeivel. Pozsony sz. kir. város küldöttségét Dröxler Gusztáv polgármester vezette.

Délután a közös hadsereg s honvédség tisztikarának küldöttségét Frigyes főherceg vezette a király elé; az ügyvédeket Rochlitz dr., a kereskedelmi és iparkamara küldöttségét Mihályi Tivadar titkár vezette.

Este a várost fényesen kivilágították.

A leleplezési ünnepség végeztével a király résztvett a szépen restaurált Kun László tornya felavatásán. Rimely Károly besztercebányai püspök megáldotta a tornyot, mely a ferencendi templom udvarán áll.

Utána Skrobánek Flóris tartományi főnök megköszönte az udvar részvételt, minek utána a templomban Tedeum volt. A király a kolostor refektoriumában ősi szokás szerint ivott a poculum caritatis-ból.

A színházi díszelőadáson résztvett a király, 17 főherceg és 15 főhercegnő. Az előadás fényesen sikerült. Az utolsó kép a „Vitam et Sanguinem” volt, midőn a függöny legördült s mialatt a kar a himnusz énekelte, újra fölhúzták a függönyt, midőn Mária Terézia szobra helyett Ferenc József borostyántól koszorúzott mellszobra tünt elő.

Viharos éjjenzés tört ki. A király és az egész udvar Kölcsey himnuszát állva hallgatták végig.

De ez irtozatos kép szétfoszlik, elbagytuk a sokablakos házat.

Most következnek a földhasadékok, földalatti folyások, árkok, melyekben a Lappa vulgaris és Carduus acanthoides között bujkáló, nyugodt szemlélődésben vegetáló Hyla arborea, Rana esculenta, Lacerta agilis, Lacerta muralis csendes életüket élik. Itt-ott egy fűrgé és szemtelen Fringilla domestica röpköd közűk, de azok nem rebbennek szőjel . . . hisz régi ismerősök; de nem is jött ő ellenséges indulattal, csak egy Calopteryx splendens, vagy Culex pipiens, Musca domestica után vadászik.

De most, kalapot le! Az „utca” egyik igen mélyen fekvő házához értünk.

Tudjátok-e, hogy a tudománynak (az abszolút tudománynak) hét leikes mátyrjának mausoleumja előtt álltok?

Igen, hét mérnöknek emelt a tudományos világ kegyelete díszes emléksarkokat. A világ minden művelt nemzetéből akadt mérnök, ki szabályozási szándékból jött e területre.

Mátyr lett mindegyikéből.

Az egyik, ki mentőkötél nélkül, fitymálva a szédítő szakadékot merészen kezdett a mérésbe, lezuhant a mélységbe, a feneketlen mocsárba.

A másikat az Urtica dioica szurta meg kezefején és ez vérmérgezésben halt meg.

A város gazdasági és pénzügyi programja.

(Harmadik közlemény.)

Az igazi akadály, a mely a csatornázási terv megvalósításának útjában áll, kizárólag abban rejlik, vajjon az azzal járó évi kiadásokat elbirjuk-e?

Ne forcirozzuk a fejlődést, a szükséges és kívánatos közművek létesítését, hanem haladjunk lépésben, kevesebb lelkesedéssel és több számításal: nehogy elviselhetetlen közterheket teremtsünk, a melyeket jövedelmi forrásunk alapja, a nagyközönség el nem bír, mert az a város pénzügyi ziláltságára fog vezetni, kivándorlást fog előidézni.

Éppen azért javasolom, hogy a használati vizeknek és az ürüléknek mi módon leendő eltávolítása ügyében a tek. közgyűlés csak azután határozzon, miután a fentebb részletezett művek már elkészültek és meggyőződött arról, hogy a csatornázás újabb terheit a közönség elbirja.

Egyelőre pedig a tek. tanács tegye a kérdést beható tanulmány tárgyává, készítse azt elő, hogy ha akár a helyzet javul, akár pedig rendkívüli közegészségi okok a mai állapot sürgős megváltoztatását és javítását követelik, az ügy ne találjon bennünket készületlenül.

11. A fenti I—VIII. pontokban hivatkozott munkákba befektetendő tőkék törlesztés kamataira és az építendő művek üzem és egyéb költségeire fedeztetül az állami fogyasztási adók után kivetendő községi pótdadót jeleztem ki.

Minden adó terhes és az általános gazdasági fejlődésre bizonyos mértékben bénítólag hat, de ha már elkerülhetetlenek, legalább helyesen válogassuk meg őket, hogy az egészen szegény osztályt ne sújtsák és elviselhetetlenek ne legyenek; ériék azok továbbá a lakosság azon részét is, a mely a városi szolgáltatások előnyeit élvezi ugyan, azonban a terhek viselésébe: legalább egyenes adókkal bele nem vonható, — ne legyenek azok végül olyan természetűek, hogy az általános forgalmat, különösen pedig a kiviteli kereskedelmet megnehezítik.

Ily természetű adó lenne a városban elfogyasztott cukor és sör után métermázsánként, illetve hektoliterenként kivetendő városi adó.

A harmadik az utca egy magaslatán sátorban töltve a hűvös éjszakát, szolgáljával Matricaria chamomillát főzetett magának; de igen sokat talált inni és belehalt.

A negyedik, ki egy Hianthus annuus-ra ült csupa kedvtelésből halálosan beleszédült, mert ez a napraforgó keresvén a napot, folyton ide-oda forgott, míg a szerencsétlen mérnököt a halálba forgatta.

Az ötödik inzsellért a Blatta orientalis fekete raja ölte meg.

A hatodikat a Pulex irritans milliói emelték a levegőbe, ki aztán nyomtalanul eltűnt.

A hetediknek aztán sikerült felmerni az „utca”, de sajna nem volt köszönet benne, mert örömebe beleőrült és örületében a terveket összetépte.

Megtétetett minden; vád, mulasztás senkit nem terhelhet!

De legalább a Mecsek-egylet venné kezébe az ügyet, hidakat, korlátokat, kilátási tornyot építtetne, e gyönyörű vidék megérdemelné.

Talán nem hangoztak el e kérő szavaim a pusztában!

Tihanyi Károly.

vidéket, hogy nem látja el korlátokkal, hi dakkal e vadregényes helyekkel bővelkedő tájat; hogy évi füzetébe nem közli fotografiai képét, bírását. Pedig ez ugynevezett utca telve építészeti remekkel, történelmi nevezetességű, ősrégi hajlékokkal, a Fauna, Flora gyönyörű példányaira bukkasik a szemlélő.

Az utca közepén néhány feneketlen árok, itt ott kis tavak, melyben a Scirpus lacustris és a Carex acuta pompásan tenyészik.

Az „utca” kezdetén a Chelidonium május, pompásan zöldelő szirmai hivalkodnak valami római rom elűl.

A romon túl egy ház áll, a mult századból kevélyen fennálló; apró ablakocskái, mintha üvöltő zavargó tömegre néznének; mintha vörös kordé döcögne, melyben két aristokrata ül, megvető mosolylyal; mellettük jobbról-balról, féktelen maszatos nép, fejükön a piros phrygiai sipka s azon a „grand nation” piros-fehér kék nagy kokárdaja . . .

— A lanterne! kiáltják és e kiáltás összevegyül a dobok tompa pergésével, a fegyverek zörejével . . .

— Ca ira . . . éneklí a vértzomjazó csorda . . . és a menet éléről visszaverődik egy másik, üvöltött dal . . .

— Formez vos bataillons! . . .

Pénzügyi program.

A város adósságainak rendezése és ezen célra egy gazdasági program megvalósításához szükséges költségek fedezése.

A lefolyt két évtizedben folytatott nagymérvű építkezések következtében, mivel a költségek túlnyomólag hitelműveletekkel fedeztettek, adósságaink a 2 és fél milliót túlhaladják.

Ezek között vannak olyanok, amelyek ma már károsaknak bizonyultak, visszatérítéséről gondoskodtunk oly pénzeknek, amelyek a helyes gazdasági elv megsértése nélkül visszafizetnünk nem szabad és a visszatérítést oly törlesztési arányban állapítottuk meg, ami által a jelen nemzedéket súlyosan és illetéktelenül megterheljük a jövő nemzedék előnyére.

Legfőbb ideje és elengedhetetlen kötelesség ennélfogva adósságainkat rendezni, azokat sok felesleges munka elkerülése és könnyebb áttekintés céljából egyszerűsíteni, a visszatérítést pedig helyes és reális alapokra fektetni.

A mielőtt mégis a dolog érdemére áttérnék, legyen szabad röviden reá utalnom azon bajokra, amelyek ez alkalommal orvosolandók, kifejtvén ekként feladatomban megoldásában elfoglalt álláspontomat is.

1. Mindenekelőtt szükségesnek tartom, hogy a pesti m. kereskedelmi banknál felvett 600000, 156250 és 500000, összesen 1.256.250 frtos kölcsönből még — fenálló 1.228.855 frt 64 kr. visszatérítessék, mert eltekintve attól, hogy a kölcsönvétel alkalmával ugynevezett árfolyam veszteség címén 39750 frt tőkét veszítettünk, ezen pénzek időn belül előnyösn vissza nem fizethetők, illetve nem konvertálhatók.

A kölcsönök 50 éves annuitásokra szólanak, vagyis, ha a város a felvétel napjától számítva 50 éven át a kikötött (5.4 illetve 4.9 százalékos) törlesztéses kamatot megfizeti, az egész tőke törlesztve van. De a hitelező pesti kereskedelmi bank kikötötte, hogy a mennyiben a város közönsége a kölcsön fenálló részét az 50 éven belül bármikor is vissza kívánja téríteni, azt nem teheti pénzben, hanem kizárólag a pesti keresk. bank által kibocsájtott ugynevezett közügyi kötvényekben, vagyis a város kénytelen a tőzsdén annyi névértékű ily kötvényt bevásárolni, a mekkora a banknál a fennálló tartozása.

A bank ezen 100 frt névértékű kötvényeket 110 frtban sorsolja ki és váltja be, a mi által árfolyamuk mesterségesen fel van csigázva, pl. ma 104.25 frt és 105.25 frt között ingadoznak, de akkor, a midőn a város a félmillió kölcsönt vette fel, 107 frt 75 kron állottak.

Ez volna a konverzió nehézségének kisebb része.

De van ennél nagyobb baj is, a mely a konverziót nehezíti.

A tőkék óriási mérvben szaporodnak, a minek szükségképeni következménye, hogy köztük áldásos verseny fejlődik ki és így biztosra vehető, hogy az általános kamatláb az 50 éven belül le fog szállani, hogy el fog érkezni azon idő, a midőn a pesti keresk. banknak fizetett kamat aránytalan magas és terhes lesz.

Ekkor be fog következni annak szükségessége, hogy a pesti kereskedelmi banknak fennálló tartozásunkat kisebb kamatláb mellett felvett kölcsönrel visszafizessük.

Csak hogy mi a kereskedelmi banknál nem pénzzel, hanem az általa kiadott közügyi kötvényekkel vagyunk kötelesek fizetni, vagyis minden 100 frt tartozást csak ily (100 frt) névértékű kötvénnyel törteszthetünk, a melyeket köz alatt vagy a tőzsdén össze kell vásárolnunk.

Ezen kötvények árfolyama azonban akkor a kamatláb leszállása következtében emel-

kedni fog, mert általában minden gyümölcsöző dolognak oly mértékben emelkedik az ára, amint jövedelme aránylik az általános kamatlábhöz, pl. ha egy dolog évi jövedelme 6 frt és a kamatláb 6 százalék, megér 100 frtot, de ha az általános kamatláb 4 százalékra száll le, értéke 150 frt. Tehát nekünk, hogy a keresk. banknál pl. 100 frtot lefizet-hessünk, a hozzá szükséges közügyi kötvényt 108—110 frt vagy azon felüli árban is kell megvásárolnunk.

Ily körülmények között igen valószínű, sőt biztosra vehető, hogy minden konverzió nagy tőkeveszteséggel fog járni és a kisebb kamatláb által elérhető nyereséget fel fogja emészteni az új kölcsön által felszaporodó tőke kamatja.

Hogy pedig a kamatláb leszállása nem pusztán jóslat, legyen szabad reá mutatnom arra, miként hazánkban a legutóbbi 20—25 évben a kamat mennyire csökkent, hogy a tőkékben gazdag művelt Nyugatnál az uralkodó kamatláb ma is kisebb, mint nálunk, ha tehát a multak és a jelen tapasztalatait a jövő számítás alapjául vesszük, csak örvendetést, jót várhatunk a kamatláb csökkenése tekintetében.

De nem légből kapott azon állításom sem, amit a keresk. bank kölcsönének konverziójára nézve mondtam, mert pl. 1895. évben az 500000 frtos kereskedelmi bank kölcsönt 4 százalékos tőkeveszteség árán 4.9 százalékos törlesztéses kamattal vettük fel, míg 1891. évben az ugyanott kölcsönvett 600000 frt után 5.4 százalékos törlesztéses kamatot fizettünk, vagyis egy kettő százalékkal többet; tehát indokolt lett volna ezen 600000 frtot visszafizetni 4.9 százalékos kölcsönrel, hogy ekként évi 3000 frt kamatot megtakarítsunk.

A konverzió még sem volt keresztülvihető, mert a közügyi kötvények, amelyekkel adósságainkat vissza kell fizetnünk, a tőzsdén akkor oly magas árban jegyeztettek, hogy a kisebb kamatláb mellett elérhető megtakarítást felemésztette volna a konverzió következtében felszaporodó adósság többlet kamatja.

Ezen általános szemponton kívül még egy speciális gazdasági érv is szükségessé teszi azt, hogy mi a kereskedelmi bank kölcsönétől mielőbb szabaduljunk.

A város közönsége laktanyák építésére kerek 700000 frtot fordított.

A kincstár a laktanyákat fennálló törvény szerint csak 25 évig köteles bérelni, ezen idő alatt pedig a kereskedelmi banknál fennálló tartozásunknak nem egészen 25%-át törlesztjük.

Hogy 25 év múlva mi történik, a kincstár bérlé-e tovább vagy sem a laktanyákat, előre senki sem mondhatja meg.

De ha ezen idő alatt az általános kamatláb lejjebb fog szállani, el lehetünk készülvé arra, hogy a kincstár a kamatláb leszállása arányában fogja a laktanya bér leszállítását követelni és a város közönsége, hogy ezen épületek türesen ne maradjanak, kénytelen lesz a kincstárnak nem éppen méltánytalan kívánságát teljesíteni.

Nehogy azonban a város ez által nagyobb veszteséget szenvedjen, törekedni fog hitelezőjénél is a kamatlábat esetleg a kölcsön konverziója révén is leszállítani.

Igen ám, de hogy konvertálhatja a kereskedelmi bank kölcsönét, a midőn éppen akkor (t. i. a kamatláb csökkenésekor) a közügyi kötvények, a melyekben fizetni kell, a legmagasabb árfolyamon fognak állani?

Mindezeknél fogva ezen terhes kölcsön még ha ez által adósságaink 60—70.000 frttal emelkednek is, a mi nincs kizárva, sőt valószínű, mielőbb visszafizetendő.

(Folyt. köv.)

Hirek.

Pécs, 1897. május hó 17.

Levél a tengerről.

Pólából — Krétaig.

Nürnberg Miklós, pécsi születésű, egyéves önkéntestől, ki jelenleg a hadi tengerészetnél szolgál, vettük az alábbi levelet, melyet ő egy hajó fedélzetén, a nyílt tengeren akkor írt, mikor Pólából Kréta szigete körülzárolására vitték a hajót, melyen szolgált.

Íme a levél:

F. év április hó 12 én reggel 4 órakor S. u. S. Leopárd torpedó üző horgonyait felszedtük, a hol én és még 35 önkéntes tartózkodtunk, akiket a nevezett hajónak a Kréta körül időző osztrák-magyar hajókra szállítani kellett. Elmentünk Pólából ama gondolatlaltal, hogy estére visszamegyünk, mert csak próbálövészetet tettünk. Délután 4 óráig türelemmel vártuk a parancsot, hanem mily nagy volt meglepetésünk, midőn meghallottuk, hogy egyenesen Krétaiba megyünk. Bánatunkat hogy ellepleztük az idegenek előtt, a kiknek százszor nagyobb fájdalmat okozott e hír, rágyújtottunk a „Himnuszra“ majd „Szózatra“ és több magyar énekre. A ki már volt hajón, az fogja tudni, hogy a legénység, annak nyelve szerint, külön-külön csoportot képez és egymással barátságos szót nem vált. A hajón a magyarnak eléggé kijutott az ellenségéből, mert a dalmát, horvát, cseh megfujtaná egy kanál vízben és hogy eme gonosz szándékát érvényesíthesse, minden rosszat rá fog, hazudik a magyarra.

Este a szabadok pihenésre tértek és a szolgálatbeliek teendőjük után láttak. Dacára annak, hogy én pasasér voltam, mégis rám sózták a szolgálatot; éjfélkor reggel 4 óráig a fedélzetem kellett lennem és jeleznem, hogy ha valamit láttam. Pihenni tértem addig is és elaludtam a kemény padlón, a hol a sapkám, cipőm képezte vámosomat s a csillagos ég a takarómat. Éjfélkor szolgálatomat átvettem. Az éj gyönyörű volt, a csillagok visszatükrözöttek a sima tengeren, a hajó orra büszkén szelte át a víztömeget és én a fedélzetem, a csillagok millióiban gyönyörködve, hazámra, szülőföldemre gondolva, gépiesen fel és alá sétáltam, nem törődve a jövőnek borus fellegével.

Alig vettem észre, kivirradt és gyönyörködhettem Dalmácia és Montenegró partjaiban, a melyeknek magas csucsaival hóval vannak borítva, völgyeiben az olajfa erdők zöldelnek. Reggel 9 órakor Teodoba érkezettünk, a hol szemet raktunk be és két napot időztünk. Istentiszteletet tartottunk és felvettük bennünket, a mint ez katonáknál szokás, midőn háboruba mennek. Engem most negyedszer eskettek fel. Április 15-én d. u. 2 órakor „hurrah“ (éljen) kiáltással és ágyudörgések között, a melyeket a többi hajók viszonztak, elindultunk. Nem vagyok lány szívű, a háboru hire nem rendített meg, a háborgó tenger nem tántorított el, de ez meghatott s keblem összeszorítá.

Hajónk este 9 óráig nyugodtan, feszületlenül haladt előre 23 mérföldnyi gyorsasággal, ekkor az ég beborult, a sirokkó el kezdett fújni és hajónk táncolni. Midőn éjfélkor a szolgálatot átvettem, már a legnagyobb mértékben tombolt a vihar, torony magas ságu hullámok csapdosták hajónk fedélzetét. Az egész hajó legénysége talpon volt, mert minden vízben volt, nem volt a hajón egy talpalattnyi száraz hely. A felhő és köd golyannyira elborítá a láthatárt, hogy a fényvető dacára sem lehetett semmit látni. A gép megállott és folyton a vész jelző harangdübörgött, nehogy esetleg karambol történjék, a mi ily esetben igen könnyen megesik. Türelmetlenül vártuk a reggelt, hogy kiviradjon, a legénység hosszú, nehéz szolgálatról, a hajó mozgásától agyoncsigázva dőlt össze

és a hol helyet talált, nem törődve vízzel, széllal, lefeküdt.

Reggel 4 órakor szolgálatomat átadtam, vihartól megkórbaesolva, átázva ledőltem és rövid idő után mély álomba merültem. Nem az álom vett rajtam erőt, hanem a kábultság és ki törődne ilyenkor az egészséggel? Különben is kezdettől fogva így nevelik a legénységet, míg végre kitarthatóbb lesz, mint az állat. Ott feküdtem eszméletlenül de, csak 4 óra hosszat. Mikor felkeltettek, láttam, hogy a vihar sokkal erősebben tombolt, mint tegnap. A hullámok magasabbak voltak és hajónk tehetetlenül engedelmeskedett a hullámoknak, miként egy dióhéj.

Kapitányunk azt mondta, hogy ily nagy vihart még a Jóni tengeren nem látott. Dél előtt 10 óra felé szerencsétlenség történt, ugyanis a hullám leszakasztotta a feljáró lépcsőt, a melyet a hajómeister meg akart erősíteni, a midőn egy hullám őt lesodorta. A gépet rögtön megállították és egy önfeláldozó matróz a tengerbe vetette magát és a hajó mestert kimentette, a ki nem veszve el lélekjelenlétét, az eső lépesőbe kapaszkodott. Mind a ketten ezüst keresztet kaptak, a kapitány indítványára, hű szolgálatukért. A vihar dél felé csillapulni kezdett. Este szigorított szolgálatot kellett teljesíteni, mert görög területen voltunk. Minden szolgálatban lévőnek revolver és 42 drb. éles töltény állt rendelkezésére. Éjfél-től - reggelig a szolgálat megint rám esett, szerencsére a vihar már lecsendesült és itt-ott egy egy halvány csillag bujt elő a fekete fátyol alól, a mely elősegítette az előre menést. El voltunk mindenre készülve a támadással szemben. Reggel fél 3 órakor a kormányhidról észrevettük egy rajt hajót, a mely 3-4 mértföldnyire lehetett. Tisztelegtünk és megneveztuk magunkat, de ők nem válaszoltak és lámpáikat eloltották. Türelmetlenül vártuk a következők ment, mert viselkedésük érthetetlen volt, de nem találkoztunk velük, valószínűleg nem bíztak bennünk és elináltak.

Reggelre igen szép idő lett, a nap melegen sütött le a sötét földközi tengerre, hajónk büszkén hasítá át a vizet; az egész legénység örömmel eltelve, mintha a dicsőség koszorúja tündökölnék feje felett. Örvendtünk mindnyájan a szép időnek, mert a vihar a legöregebb, legedzettebb tengerészt is elhalványítja, elkedvetleníti. Egész napot kellemesen töltöttük, korántsem törődve az éjjel, a midőn újabb szolgálat vár ránk. Az nap este, azaz 17 óra, Kréta szigetéhez értünk, de a sötétben a feltűnés kikerülése végett nyílt tengeren maradtunk és másnap husvét első napján, reggel 8 órakor diszlövések között a Sudai öbölbe bementünk.

Alighogy be értünk, át lettem vezényelve az „S. M. Stefánia” ra, a hol már nem mint pasasér, hanem beosztott tengerész szerepelek, és nem 4 órai szolgálat van a fedélzeten, hanem 16 órai lent a gépnél, a hol nem fogok fájni, hanem izzadni, mert 60 fok hőség van.

Naptrend 1897. május 18-án

Naptár: kedd, máj 18. — Róm. kath.; Erik. — Prot.: Venánc. Görög-kel. (május 11.) Jób. — Zsidó: Ijár 16. — Nap két 4 óra 4 percek; nyugszik 7 óra 17 percek. — Hold két este 10 óra 17 percek; nyugszik reggel 4 óra 55 percek. Időjárás: hőmérséklet 12 Celsius fok meleg; légnyomás 750. — Kikötés: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: enyhe, száraz idő, jelentékeny csapadék nélkül várható.

— **(Ki lesz az alispán?)** Az üresedésben levő alispáni állásra mindez ideig két jelöltet emlegettek: Trixler Károly, mohácsi főszolgabíró és Országh Lajos földbirtokost. Most azonban — mint értesülünk — Országh Lajos kijelentette, hogy nincs szándékában az alispáni állásra pályázni.

Igy tehát az egyedüli jelölt a megye első tisztviselői állására ez idő szerint Trixler Károly, a ki e szerint egyhangulag fog a július 12-én megtartandó közgyűlésen az alispáni állásra megválasztatni.

— **(A kath. legénylet)** Műkedvelői előadása vasárnap este igazi élvezetet nyújtott azoknak, kik ott megjelentek. Műkedvelőktől többet senki sem várhatott. Szerepét igyekezett mineenki nemcsak betanulni, de azt jól előadni és játszani is. Almásy Tihamér „Sári néni” című 3 felvonásos énekes népszínművét adták elő. A szereplők közül különösen kitűntek Felber Lujza (Sári néni), Kovács Rozika (Mariska), Keizer Viktor (Somfa), Rompach Károly (Nagy Ádám), Glazer Mihály és Motill János; de a többiek is derekasan megállták helyüket. Igazán megérdemli azaz egyelet, mely ily módon is igyekszik az iparos ifjúságot összetartani és mivelni, a közönség érdeklődését. Felülírtak: Angster Oszkár 40 kr., Hradek Károly 40 kr., Vachtler Lajos 20 kr., Plaicher 20 kr., Kaizer 20 kr., N. N. 20 kr., Krum Péter 40 kr., Haberman 10 kr., N. N. és N. N. 20 kr. A miért a rendező ifjúság ezennel hálás köszönetét nyilvánítja.

— **(Tilos a kardbojt.)** Tudvalevőleg a honvédelmi miniszter egy régebbi keletű körlevelében eltiltotta az összes hazai veterán egyesületek tagjainak a kardbojt viselést. A pécsi veterán egyesület folyamodott, hogy legalább a város színeit jelképező, kéksárga selyemkardbojtot hordhassák. Ma érkezett le Pécs város tanácsához a miniszter határozata, mely kijelenti, hogy egyáltalában semmiféle kardbojt viselését nem enged meg a veteránoknak.

— **(Elhalasztott kerékpárverseny.)** A pécsi polgári kerékpáros egyesület tegnapi, vasárnapra kitűzött pécs—pécsvárad kerékpárversenyét a rossz időjárás miatt a jövő vasárnapra, f. hó 23-ára halasztotta, a mely d. u. 3 órakor fog megtartani.

— **(Szocialista gyűlés.)** Tegnap délelőtt 10 órakor a szocialisták ismét gyűlést tartottak a Tornacsarnokban. A gyűlést Véghe József, Horvátich Imre és Heindl Alajos hívták össze a napirendje a következő volt: 1. A magyarországi politikai pártok és a szociáldemokrácia. 2. Pünkösdkor Budapesten tartandó országos szociáldemokrata kongresszus. 3. E kongresszusra kiküldött választása. A gyűlésen a rendőrhatalóságot Reeh György rendőrkapitány és Kovács Antal rendőrbiztos képviselték. A napirendhez hozzászóltak Szikora Imre, Szabó József, Schramek N. és a többi ismert helybeli agitátorok, de ezenkívül más baj nem történt. A szónokok igen óvatosan beszéltek s mikor a munkások helyzetéről szólva a pécsi városi tisztviselők fizetésjavítását is belekeverte szavaiba az egyik szónok, csak úgy merte említeni, hogy „egy bizonyos városban” s az ökle mutatójával a föld felé bukott, ezzel a gesztussal jelezve, hogy — Pécsen. A pünkösd kongresszusra Schramek N. lett kiküldve helyi képviselőül s ezzel a gyűlés, melyen alig pár száz hallgató volt, véget is ért.

— **(Halálozások.)** Schneeweisz Ferenc, magy. kir. államvasuti raktárfőnök tegnapelőtt este, életének 38-ik évében meghalt. Temetése ma d. u. 5 órakor volt az Indóház-utca 3. sz. házból a budaikülvárosi temetőben. Az engesztelő szentmisét holnap (kedden) d. e. fél 9 órakor tartják lelki üdvéért a belvárosi plébániatemplomban. — Simon Árpád, szegzárdi állami főgimnáziumi helyettes tanár, életének 27-ik évében elhunyt. — Ugyancsak Szegzárdon az ottani előkelő családok egyik köztisztviselőjében álló matonája, özv. Ferdinánd Antalné szül. Dicenty Anna, életének 87-ik évében meghalt. A boldogult 14 unokát és 10 dédunokát hagyott maga után. — Özv. Visy Jánosné szül. Bárány Klára tegnap délután, életének 69-ik évében meghalt. Temetése holnap (kedden) d. u. 4 órakor lesz a Ferenciek-utcája 30. számú házból a budaikülvárosi temetőbe. Az engesztelő szentmisét f. hó 19-én reggel 9 órakor mutatják be lelki üdvéért a belvárosi plébániatemplomban. — Nendtvich Valéria, ma reggel, 7 éves korában meghalt. Temetése holnap délután 5 órakor lesz a Makár-utca 32. számú házból a szigeti külvárosi közsirkertben. A szentmisét f. hó 19-én reggel 8 órakor mutatják be lelkiüdvéért a belvárosi plébánia templomban.

— **(Előléptetés.)** Ő felsége a király Varga Nagy István, pécsi törvényszéki bírónak az ítélőtáblai bírói címet és jelleget adományozta.

— **(Uj védgát.)** Mohács város képviselőtestülete tegnapelőtt tartott közgyűlésén megalkotta a 6 kilométer hosszú beton fal és földtöltés védgátáról szóló szabályrendeletet. Érdekes, hogy ehhez a püspöki uradalom, Kölked községe és az összes földművesek is hozzájárultak; e gáttal a gyakori árvíz elleni helyes védekezés biztosítva van.

— **(A pécsi hírlapírói kör)** a vidéki hírlapírók országos szövetsége javára jövő hó 1-én a színházban rendezendő műkedvelői színelőadás ügyében tegnap délután értekezletet tartott. Az értekezleten Lenkei Lajos bejelentette, hogy a 44-ik gyalogezred zenekarának az előadásban a zenekíséretet szolgáltatása végett megkereste Stenzl ezredest, a ki legnagyobb előzékenységgel engedett a kérelemnek. E szerint a „Kornevillei barangok” zenekíséretét a katonazenekar fogja szolgáltatni Christoph Tivadar karmester vezetésével. A jelentést az értekezlet örömmel vette tudomásul. Megállapították továbbá, hogy az előadásra jegyek Domján I. (Weidinger utóda) könyvkereskedésében lesznek előre válthatók s a plakátok már legközelebb megjelennek, hozván az előadás műsorát és a helyárat. Az előadás után tánc lesz a Vigadó dísztermében, melynek rendezésére Miklós Gyulát és Róna Bélát küldte ki az értekezlet.

— **(Pályázatok.)** A bonyhádi járásbírósnál egy albirói állás van üresedésben. Pályázati kérvények 2 hét alatt adandók be a szegzárdi törvényszék elnökségéhez. — A sárbogárdi kir. járásbírósnál egy irnoki állás jött üresedésbe. Pályázati kérvények 2 hét alatt nyújtandók be ugyancsak a szegzárdi kir. törvényszékhez.

— **(A pécsi munkásképző-egylet)** májusi ünnepélyt hirdetett tegnapi a gyár-utca 7. szám alatti egyleti helyiségében.

Az ünnepélyt azonban a kedvezőtlen idő miatt nem tartották meg, illetve a jövő vasárnapra, f. hó 23-ára halasztották. Tehát a napon, délután 4 órakor kezdődik majd a májusi ünnep, melyen — mint már közöltük is — lesz táncmulatság, ének, szavalat és színelőadás.

— **(Egy házaspár öngyilkossága.)** Majos községben kettős gyilkosság történt. Bechtl Jánost és nejét, szül. Altfa ter Erzsébetet találták lakásukban holtan. Bechtl János holtteste a padláson lógott kőtelen, felesége pedig az ágyban feküdt holtan, kinek nyakán tollszárvastagságu barázdta volt, száját pedig a dunnával tömték be. Az eddigi vizsgálat kiderítette, minden kétséget kizárólag, hogy Bechtl János öngyilkos volt, ellenben az is bizonyos, hogy Bechtl Jánosné gyilkosságnak esett áldozatul. A szomorú véget ért házaspár ellen nyomozás volt folyamatban, mivel több rendbeli lopás alapos gyanuja terhelte őket. A gyilkosság előtti napon a község házában fogták Bechtl Jánost és nejét vallatóra, de kihallgatás után szabadon bocsátották. Valószínű tehát, hogy a büntetéstől való félelemből menekültek a halálba. Előbb Bechtl feleségét fojtotta meg, azután pedig önmaga életét oltotta ki.

— **(Mégmérgezte a gazdáját.)** Tegnap este egy megrémült véres fiatal ember állított be a rendőrségre, a hol kétségbeesve beszélt el, hogy őt Liban Antalnak hívják a gazdáját borral megmérgezte. Ugyanis, mikor haza ment, megkínálta egy pohár borral s ő mikor a bort megitta, egyszerre rosszul lett s elkezdett vért hányni. Ime csupa vér most is a ruhája. Ebben igaza is volt a megrémült legénynek, de mikor kérdezték tőle, hogy a fejét ki verte be, arról nem tudott semmit. Pedig két helyen is be volt ütve a feje, annyira, hogy a kórházba kellett szállítani. Persze az általa előadott rémmeséből mi sem igaz, csak az a való, hogy a vasárnap tiszteletére valahol jól beborozott s ilyen állapotban meg is verték, de hogy kik, arról természetesen nem tud semmit.

— **(A mohács-pécsi vasuton)** a múlt hóban a bevétel 63.287 frtot tett ki, 5362 frttal többet, mint a múlt év hasonló időszakában. Az ez évi január-márciusi bevétel pedig összesen 160.945 frtot tett ki, 20.325 frttal többet, mint a múlt évi január-márciusban.

— **(Csoda-malac.)** Mint bennünket értesítenek, Fóris József, somogy megyei nagy falusi vendéglős birtokában egy ritka csoda malac van. A malacnak első testrésze és feje normális, de már füle 3, lába pedig 8 van, s hátsó testrésze is kettős, 2 farkkal. A ritka csoda malac még éi, de hogy nem lesz belőle hizó, az csakugyan — több, mint bizonyos!

— **(Három gyermek halála.)** Kurd községben a temető melletti part, midőn onnan földet hordtak, leszakadt s agyonnyomta Kovács János kurdi lakos, 12 éves János és 6 éves István nevű, ugy ifj. Bayer Mihály 6 éves Mihály nevű gyermekeit. A megtartott vizsgálat eredménye szerint mulasztás vagy vétkes gondatlanság kit se terhel, minthogy a földomlás az utóbbi napok nagy mérvű esőzéseinek folyamánya volt.

— **(Zsebmetsző leányzó.)** Stark Fülöp, izségi lakostól a németbolyi korcsmában elloptak 88 frtot. A zsebtolvaj után

megindítván a nyomozást a szederkényi csendőrség, a tettest most elfogta Romsits Mária, ráctóttosi leányzó személyében, a ki a lopás idején a korcsmában volt és ki is zsebelte Stark Fülöpöt. Az elfogott zsebmetsző leány beismerte a zsebtolvajlás elkövetését.

— **(Agyon akarták ütni.)** Vig mulatság volt Madocsán a Pléházi féle vendéglőben. Huzta a cigány, járták a párok a csárdást, mignem a leányok miatt a táncosok alaposan összekülönböztek. Farkas Mihály bölcskei legényre ugyanis már rég haragudtak a madocsai legények, hogy ez uralja nemcsak a falujában, hanem még náluk is a mulatságokban a helyzetet. Épen amint Csapó Zsófi hajadonnal rakta, cifrázta a csárdást, nekiestek a többiek és kivették kezéből a szép leányzót. Pléházi István szerencsére a verekedők közö lépett és Farkast hirtelen egy mellékszobába rejtette el üldözői elől. A felbőszült legények azonban betörték az ajtót és az ágy alá rejtőzött Farkast kihuzva, agyba főbe verték, s tán agyon is ütök, ha a vendéglős meg nem menti. Nagy nehezen ekkor kiszórta a vérszomjas legényeket Pléházi az utcára, de még itt is fenyegetőztek, hogy így, meg úgy kieresztik Farkasnak a véréit, ha ki mer jönni. Csak hajnalban menekülhetett Farkas haza de megfogadta, hogy többé nem megy Madocsára mulatni, a hol nincs biztonságban az élete.

— **(Biedermann Rezső adományai.)** Szigetvár város képviselőtestülete lovag Biedermann Rezsőt a város díszpolgárává választotta azon alkalomból, hogy a föllállítandó polgári iskola javára harmincezer frtot adományozott. Biedermann Rezső anyagi támogatásával épült föla városban egy közkórház is, most pedig az ő adományából fog fölláttatni legközelebb egy népiskola is.

— **(Megugrottak a büntetés elől.)** Rendőrségünk most egyszerre két embert is körözött, a kik még nem is régen szembe mertek szállni a rendőrökkel s utcai kihágást követtek el, a miért persze pénzbüntetést sóztak a nyakukba. Most, hogy a pénzbüntetést vagy le kellene fizetniök, vagy megfelelő számú napokat ülni helyette, nem találják egyiket sem sehol. Ugy látszik tanácsosabbnak látták ismeretlen vidékre távozni. Az egyik Sárközi József, dunaföldvári születésű, 25 éves kocsis; a másik Pergő József, toponári születésű cipészlegény. Most keresik őket.

— **(Vizbefult asszony.)** Csuplic Györgyné szül. Kovácsics Magdolna, 38 éves mohácsi lakosnő a szigeti Riha-tón 13 éves fiával csónakon át akart evezni, hogy a tulsó parton sertést legeltető férjének ennivalót vigyen. A csónak azonban utközben fölfordult s ők mind a ketten az ölnyi mély vízbe estek. A fiu uszni tudván, visszauszott a partra; jajgatására a közelben levő emberek csónakba ültek, hogy ha lehet, az elmerült asszonyt kimentsék. De csak holttestét huzták ki a Rihából. Ekkor értesítették a Riha tulsó partján levő férjet is a szerencsétlenségről, mire aztán a holttestet Mohácsra haza szállították.

— **(A sorozás eredménye Somogyban.)** Somogyvármegye egész területén befejezett fősorozás eredményét a következő számadatok tüntetik fel: Felhivatott összesen 8423 hadköteles; ezek közül besoroztatott, még pedig: mint újonc a hadsereghez ajánlás és beosztás tartatásával 2179, a honvédség-

hez 8; mint póttartalékos a hadsereghez és honvédséghez 301. Felülvizsgálatra rendeltetett 8. Visszahelyeztetett 3729. Fegyverképtelenné találtatott 1164. Távol maradt a fősorozástól: 882 hadköteles.

— **(Pusztai tolvajok.)** A Lapáncsa községhez tartozó Idahof-pusztán Nordmayer Károly, Fruchtbauer Pál, Benics Ferenc és Albert András ottani lakosok aprójószágólját eddig még ismeretlen tettesek feltörték s onnan egész csomó aprójószágot loptak el. Most nyomozzák a pusztai tolvajokat.

Művészet, irodalom.

○ A magy. kir. operaház műsora május 17-től május 23-ig. Hétfő. Nincs előadás. — Kedd. Bajazzók. A piros cipő. Pewny, Balogh, Schmeideck, Perotti, Beck, Várady, Kertész, Carbone, Smeraldi, Pini. — Szerda. Jancsi és Juliska. A babatündér. Pewny, Ábrányiné, Rotter, Beck. — Csütörtök. A bibliás ember. Kacér, Berts, de Ponty, Ney D., Arányi, Takács. — Péntek. Az Orsz. Magy. Kir. Zeneművészeti Akadémia opera-osztályának évváró vizsgálata. — Szombat. A hugonották. Vasquez, Pewny, Perotti, Takács. — Vasárnap. Parasztbecsület. A piros cipő. (25-ször.) Rotter, Semsey, Gábor, Schmeideck, Balogh, Arányi, Mihályi, Carbone, Smeraldi,

Törvénytörések.

§ Községi bába mint házkutató. Petrovics Józsefné Kolompár Róza, fiatal cigányasszony urának Nagypállon háza van, így hát nem igen szorult rá a más tulajdonára. De hiába, Kolompár Rózába is cigányvér szorult s ez a lopásra vitte őt is. Folyó évi március 29-én ugyanis bentjárt az asszony az urával Pécsváradon. Itt a férj valamiért megverte, miért is Kolompár Róza elszökött tőle és magához vevén egy kis lányát, Várkonyba ment s ott házról házra koldult. Így ment be Kopa József molnár házába is, ahol — senki sem lévén a szobákban — egy tükörből kivette a pénzes szekrény kulcsát s azt felnyitván, a szekrényből 2 tíz és 2 ötförintost ellopott. A lopást azonban Kopák még jókor észrevették s elfogták az asszonyt. Hiába keresték azonban nála a pénzt, nem találták sehol, Ekkor előhívták a csendőröket, akik már szokva lévén a cigány fufanghoz, a községi babával motoztatták meg a menyecskét s az csakugyan elő is kerítette tőle az ellopott pénzt. Ezért került ma a tolvaj cigányasszony a pécsi kir. törvénytörések elő, hol mindent beismert. A végtárgyalás közepén, mikor a kutatást végző községi bábara került a sor, a hallgatóság padsorait kiüríteték s zárt ajtókkal megett folyt le a tárgyalás hátralevő része. A bíróság 6 havi börtönre ítélte Kolompár Rózát, aki, ugy a kösvádló, az ítéletben megnyugodott, de a vádlott védője, Erdőssy Lajos ügyvéd megfélemberte azt.

§ Pórus járt ügynökök. Arra már volt eset elég, hogy elcsuktak valakit, mert kevesebbet liferált, mint kellett volna, de most azért ítélték el Szegzárdon két villányi ügynököt, mert egy megrendelt kukoricadaráló mellé ráadásul egy cséplőgépet is szállítottak. Heller Gyula és társa addig kapacitáltak Töpfner Jakab mázai parasztembert, a mig 25 forintért egy kukoricadarálót rendelt náluk. Nagy volt azonban a szegény ember álmélkodása, mikor pár hétre rá értesítést kap a Heller Ágoston cégtől Villányból, hogy a megrendelt cséplőgépet és kukoricadarálót vasuton elküldte. Tüstént levelet írt a cégnek, hogy tévedés van a dologban, mert ő cséplő-

gépet nem rendelt, de a cég mégis csak elküldte a gépet s mikor azt Töpfner ki nem váltotta, a vasúttársaság pár hónap múlva fekbér fejében elárvereztette. Ugyanekkor Heller Ágoston is bepörölte 525 forint erejéig a szegény embert s ingóságait 180 forintért elkötyavetyéltette. Töpfner futkosott fűhöz-fához, de hasztalan, mert egy kötelező levél alapján ingatlanaira is bekebelezték az 525 forintot. Ekkor aztán ügyvédhez ment s Moldoványi dr. bonyhádi ügyvéd bünyefnyító följelentést tett Heller Ágoston ellen. Kisült ugyanis, hogy a cséplőgépet utólag irták be a kötelező levélbe s így a 25 forintot is ki korrigálták 525 forintra. A törvényszék Heller Ágostont a cég fejét fölmentette, öcsesét Heller Gyulát és sógorát, Spitzert azonban 2-2 esztendei fegyházra ítélte. Ezt az ítéletet a tábla és kuria is jóváhagyta. Az elítéltek perujtást eszközöltek ki, de hasztalan, mert a törvényszék a két ügynököt a minap tartott végtárgyaláson ismét elítélte. A kiderült igazság azonban már nem sokat használ Töpfner Jakabnak. A szegény kifosztott ember beiebolondult a pörlekedésbe s nemrégiben meg is halt. Az árvák vagyonát azonban sikerült megmenteni. Mert a dologban az az érdekes, hogy a Heller cég a mikor látta, hogy a hamis kötelezvényvel nem boldogul, egy 525 frtos váltó alapján is bepörölte Töpfner Jakabot s a pécsi járásbíróóság jövő hó nap 14-ére már ki is tüzte az árverést. Erre azonban nem került a sor, mert a törvény szék kiderítette, hogy a váltó is hamis. Ab lakon másolták le a hamisított kötelezvényről.

TÁVIRATOK.

— **A király Budapesten.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ő felsége ma reggel érkezett Budapestre. A pályaudvarban Beniczky Ferenc főispán, Ráth Károly főpolgármester és Rudnay Béla főkapitány fogadták.

— **Budavár bevételének évfordulóján.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Május 21-én a fővárosban a 48-as honvédek elesett bajtársaik emlékére ünnepet ülnek. Dél előtt 10 órakor a krisztina városi plébánia-templomban gyászmisét mondatnak az ostromban elhalt honvédek lelke üdvéért s délután 4 órakor az aréna kertjéből kivonulnak a tabáni temetőbe, a honvédek sírjához. Itt a központi honvédbizottság nevében Benický Miksa és Illyés Bálint, a vidéki honvédegyesületek részéről pedig Gömörly Károly emlékbeszédet tartanak s a sirt megkoszorúzzák. A rendező honvédbizottság fölkéri a polgárságot, hogy a menethez minél nagyobb számban csatlakozzók.

— **48-as népszövetség.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Félegyházán tegnap ment végbe a kerületbeli 48-as népszövetség alakuló gyűlése. Ugron, Holló, Szederkényi és Várossy be-széltek.

— **A keleti harctérről.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Édhem basa sürgős rendeletre meggyorsította az előrenyomulást a régi görög határra.

— **Tolvaj orfeum-csillag.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Babacsek Róza, alnéven Elza von Jurisics, budapesti orfeum-csillag egy urral a bécsi Bayerischer Hof szállodában mulatott és 850 frtját ellopta. Elfogták.

— **Visontai beszámolója.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Visontai Soma tegnapi gyöngyösi választóit gyűlésre hívta egybe, ahol kijelentette, hogy csak a pártkörből lépett ki, de azért vezéreül Ugront tekinti.

— **Elhalt biboros.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Siciliano Dio Rende biboros tegnap Monte-Cassinoban meghalt.

NYILT-TER+).

Figyelmeztetés!

Van szerencsém az igen tisztelt közönség szives tudomására hozni, hogy

gyógyszertáramat

a háznak átépítése végett
f. évi május hó 15-étől kezdve
ideiglenesen

a mellette levő házamba (Jókai-tér 2. sz.), Simon János ur az „Elefánthoz“ címzett kereskedésével szemben helyeztem át.

Pécsett, 1897. május hóban.

Sípócz István
gyógyszerész.

Laptulajdonos	Felölös szerkesztő
SAUTTER GUSZTÁV	PLEININGER FERENC
	TAIZS JÓZSEF
	kiadó.

Hirdetések.

DRENDA JÓZSEF

kocsi-gyártó
(ezelőtt Reinhardt János)

Pécsett, király-utca 30.

Ajánlja nagy választékkal felszerelt

kocsi-raktárát.

Elvállal mindennemű e szakmába vágó javításokat, kocsi-fényezést és nyerges munkákat, melyeket különösen a legizlésebben és

legjutányosabb árak
mellett készít el.

Megvételre kerestetik
egy üveges könyvszekrény.
Bővebbet a kiadóhivatalban.

Egy hármas, teljesen üzemképes lokomobil
eladó a Baranyamegyei Hítelintézetnél Pécsett.

1722. sz.
tkv. 1897.

Arverési hirdetmény.

A dárdai kir. járásbíróóság, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy a Baranyamegyei hítelintézet végrehajthatónak, Palkó Dávid, Szomor Éva, Farahó János és Székelyhidi Sára daróczi lakosok végrehajtást szenvedők ellen 1200 frt tőkekövelés és jár. iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárdai kir. járásbíróóság területén levő, Darócz községben fekvő, a 433. sz. tkvben felvett 780 b, 405 b, 564 b, 605 a és 865 a hrszsz. ingatlanokra s pedig a 780 b hrszsz. ingatlanra 183 frt, — a 405 b hrszsz. ingatlanra 122 frt, — az 564 b hrszsz. ingatlanra 106 frt, — 605 a hrszsz. ingatlanra 49 frt és 865 a hrszsz. ingatlanra 205 frt, a daróczi 310. sz. tkvben felvett 86. hrszsz. 80. sorsz. házra és belső-ségre s így a végreh. törv. 156. §-a alapján kisk. Palkó Dávid illetőségére is 462 frt; a daróczi 436. sz. tkvben felvett 1 rdsz. a. erdőből az egész 4/590-ed részre s így a végreh. törv. 156. §-a alapján Molnár János és Kovács Judit illetőségére is 21 frt és a daróczi 64. sz. tkvben felvett közös legelőből ifj. Farahó Jánost és Székelyhidi Sárát illető 4/704 részre 144 frt ezennel megállapított kikiáltási árban elrendeltetik s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi június hó 30. napján d. e. 10 órakor Darócz községben a bíró lakásán megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százaléka t vagyis 18 frt 30 kr., 10 frt 60 kr., 4 frt 90 kr., 20 frt 50 kr., 46 frt 20 kr., 2 frt 10 krajcár, 14 forint 40 krajcárt készpénzben, vagy az 1881-dik évi hatvanadik törvényezikk 42-ik §-ában jelzett árfo-lyammal számított és az 1881-dik évi nov. 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügymin. rend. 8. §-ában kijelölt óvadékképes érték-papírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t.-c. 170. §-a értelmében a bánat-pénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszo-gáltatni.

Dárdán, a kir. járásbíróóság mint tkvi hatóságnál 1897-ik évi márczius hó 3-ik napján.

Maurer Frigyes
kir. albiró.

6393. sz.

tkv. 1897.

Árverési hirdetemény.

A pécsi kir. törvényszék mint telek könyvi hatóság közbirré teszi, hogy Dr. Sey Ernő ügyvéd által képviselt, özv Kis Kovács Mártonné végrehajtónak, Kis Kovács János végrehajtást szenvedő ellen 135 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyben a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíró területén levő, Nagy-Kozár község határában fekvő, a nagy-kozári 85 sz. betétben felvett I. 1—13. sor-sz. ingatlanból Kis Kovács Jánost illető $\frac{1}{3}$ részére 596 frt a \dagger 1. sor-sz. ingatlanból ugyanazt illető $\frac{1}{3}$ részére 49 frt, a 86. sz. betétben felvett I. 1—2. sor-sz. 70. sz. házból ugyanazt illető $\frac{1}{3}$ részére 257 frt becsárban az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi június hó 22 ik napján délelőtt 10 órakor Nagy-Kozár községben a bíró házában megartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási aron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékat, vagyis 59 forint 60 krajcárt, 4 forint 90 krajcárt, 25 forint 70 krajcárt készpénzben, vagy az 1881. évi november 1 én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. törvényszék mint telekvi hatóságánál. Pécs, 1897. évi március hó 16 -napján

Lukrits István
kir. tablai bíró.

392. szám.

1897.

Árverési hirdetemény.

Alulirt kiküldött bírósági végrehajtó ezennel közbirré teszi, hogy a pécsi kir. járásbírósnak 1896. évi 31398. számú végzésével, Dr. Toldy Béla ügyvéd által képviselt, Potyondy Elek felperes részére, Varga József és neje Kozma Anna alperes ellen 353 frt 50 kr. követelés és jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperestől lefoglalt 353 frt 50 kr-ra becsült ingóságokra, a fentidézett pécsi járásbírósnak 6201/97. számú végzésével az árverés elrendeltétvén, annak alperes lakásán Pécs, Rókus-u. 5. sz. a. leendő megtartására határidőül 1897. évi május hó 22. napján d. u. $\frac{1}{2}$ órája tüzetik ki, mikor a bíróság lefoglalt butorok felszerelések, lovak, kocsis egyéb ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítettséghez tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna, és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alulirt kiküldöttnél vagy írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő ezen hirdeteménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.

Kelt Pécs, 1897. évi május hó 9. napján.

Engler Kálmán
kir. bírósági végrehajtó

Férfi és gyermek ruhák, felöltők.

Jó minőség, elegáns szabás

Olcsó árak!

ZENTLER-féle

cs. k. szab. udvari férfi- és gyermekruha gyári raktár

Pécs, király-utca.

Nincs többé szükség vegyi festészetre.

Mindenki festhet minden színben és árnyalatban ruhát és fehérneműt

15 perc alatt.

Korszakalkotó találmány 500% megtakarítással.

Maypole Soap

angol festő-szappan,

legújabb találmány házi festésre, fest minden színben és árnyalatban. Tizenöt perc alatt mindenki egy kevés forró vízzel és ezzel az angol festő-szappannal ruhát, bluzt, függönyt, zsebkendőt, selyem- és cérna-keztűt, inget, harisnyát, gallért, selyem-szöveteket, szalagot, csipkét, atlaszt, bársonyt, struc-tollat, hánscaklapokat stb. megfesthet. A festés színtartó és nem fakul. Minden ruhát újja és modernné varázsol. Méregmentes és a szövetet nem rongja. Egy darab 40 kr. (fekete 50 kr.) és ezzel egy női blouze megfesthető. Minden darabhoz használati utasítás van mellékelve

Szabadalmazott az egész világon.

The Maypole Company Limited, London.

Vezérügynöksége: Budapest, Bálvány-utca 5. sz. Főraktár:

Mértey Testvérek-nél,

Budapest, Váci-körút 20. szám.

Pécsen kapható: Karner és Hölcher cégnél.

ad. 1524.

ki. 1897.

Pécsváradai járás Főszolgabírájától.

Pályázati hirdetemény.

Baranyavármegye pécsváradai járáshoz tartozó Berkesd, Elend, Szilágy és Pereked szövetkezett községekből álló

berkesdi körjegyzői állás,

a folyó évi április hó 14 ére Berkesdre kitűzve volt tisztújító együttes közgyűlésen betölthető nem lévén, annak betöltésére ezennel újabb pályázat hirdettetik.

A körjegyzői javadalmazás áll:

1. készpénz fizetés 517 frt
2. iroda általány nyomtatványok, és törvénykönyvek beszerzésére való
főkönyvek bekötésére és ujonczozási költségre összesen 84 frt
3. körjegyzői levélhordó tartásra évi 100 frt
4. természetben lakás, a hozzá tartozó mellék épületekkel, belsőség és kerttel.
5. $\frac{1}{2}$ polgári telek (4 hold á 1000 □ öl) osztott legelő föld, egész telek után járó legelő és erdő illetmény haszonélvezete; az ingatlanok adóját azonban a körjegyző köteles fizetni.

Felhivatnak mindazok, kik ezen állásra pályázni kívánnak, hogy az 1883. évi I. t.-cz. 6. §-a értelmében az előirt képesítést és eddigi szolgálatukat igazoló okmányokkal felszerelt pályázati kérvényüket f. évi június hó 2-ig bezárólag, alulírott főszolgabíróhoz annyival inkább adják be, mert a később érkezők figyelembe vétetni nem fognak.

A választás folyó évi június hó 5-én d. e. 9 órakor fog a berkesdi körjegyzői irodában megtartatni.

Pécsvárad, 1897. évi május hó 4-én.

Seeh Károly,
főszolgabíró.